

Evangelhia zilei de 19 decembrie: A rămas mut

Comentariu la Evangelhia zilei de 19 decembrie: „Eu sunt Gabriel, ... și am fost trimis să-ți vorbesc și să-ți dau această veste bună”. Venirea lui Ioan Botezătorul ne vestește că Isus este aproape și că El ne aduce harul, iertarea și libertatea Sa. Depinde de noi să transmitem mesajul Său din persoană în persoană.

Evangelhie (Lc 1,5-25)

Era în zilele lui Irod, regele Iudeii, un preot numit Zaharia din grupul

preoțesc al lui Abía. Soția lui era dintre fiicele lui Aaron și se numea Elisabeta. Amândoi erau drepti înaintea lui Dumnezeu, tinând în mod desăvârșit toate poruncile și prescrierile Domnului. Însă nu aveau nici un copil, pentru că Elisabeta era sterilă și amândoi erau înaintați în vârstă.

Pe când slujea ca preot înaintea lui Dumnezeu, când era rândul grupului său, după rânduiala slujirii preoțești, a fost ales, prin tragere la sorti, să intre în templul Domnului pentru a aduce jertfa de tămâie. Și toată mulțimea poporului era afară, rugându-se în timp ce se aducea jertfa. Atunci i-a apărut un înger al Domnului stând în partea dreaptă a altarului pentru jertfa de tămâie. Văzându-l, Zaharia s-a tulburat și l-a cuprins teama.

Dar îngerul i-a spus: „Nu te teme, Zaharia, căci rugăciunea ta a fost

ascultată și soția ta, Elisabeta, îți va naște un fiu și-i vei pune numele Ioan. Vei avea bucurie și veselie și mulți se vor bucura de nașterea lui, căci va fi mare înaintea Domnului și nu va bea nici vin și nici altă băutură tare și va fi umplut de Duhul Sfânt chiar din sânul mamei sale și pe mulți dintre fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeu lor. El va merge înaintea lui cu duhul și puterea lui Ilie pentru a întoarce inimile părinților către copii și pe cei rebeli la înțelepciunea dreptilor, pentru a pregăti Domnului un popor desăvârșit”.

Dar Zaharia i-a spus îngerului: „Prin ce voi cunoaște aceasta? Eu sunt bătrân, iar soția mea este înaintată în vârstă”.

Răspunzând, îngerul i-a zis: „Eu sunt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu, și am fost trimis să-ți vorbesc și să-ți dau această veste

bună. Iată, vei fi mut și nu vei putea vorbi până în ziua în care se vor împlini acestea, pentru că nu ai crezut cuvintele mele care se vor împlini la timpul lor”.

Poporul îl aștepta pe Zaharia și se mira, în timp ce acesta întârzia în sanctuar. Când a ieșit și nu putea să vorbească, au înțeles că avusese o vedenie în sanctuar, iar el le făcea semne. Și a rămas mut. După ce s-au împlinit zilele slujirii lui, s-a întors acasă.

După aceste zile, Elisabeta, soția lui, a zămislit și, timp de cinci luni, se ascundea spunându-și: „Așa mi-a făcut Domnul în zilele în care și-a îndreptat privirea spre mine, ca să îndepărteze rușinea mea dinaintea oamenilor”.

Comentariu la Evanghelie

Dumnezeu intervine în istorie și o conduce spre plenitudinea ei. El realizează în istorie povestea mântuirii etapizat.

Astăzi citim despre nașterea lui Ioan Botezătorul, care va avea misiunea de a anunța venirea Mesiei și de a-L arăta poporului.

Luca acordă o mare atenție plasării exacte a cadrelor istorice ale faptelor principale: „în zilele lui Irod, regele Iudeii, un preot numit Zaharia din grupul preoțesc al lui Abia. Soția lui era dintre fiicele lui Aaron și se numea Elisabeta”. Irod a domnit în Palestina între anii 37 și 4 î.Hr. Preoții își exercitau slujirea în Templu pe rânduri săptămânale de două ori pe an. Căpetenia lui Abia, conform cărții Cronici (1 Cronici 24,10), corespundea celei de-a opta săptămâni.

Zaharia și Elisabeta erau „erau drepti înaintea lui Dumnezeu, tinând în mod desăvârșit toate poruncile și prescrierile Domnului”. Ei trăiau conform voinței lui Dumnezeu. Erau sterili și de vârstă înaintată.

Dumnezeu a folosit acest impediment și această circumstanță pentru a săvârși un dar măreț: nașterea lui Ioan Botezătorul.

Anunțul nașterii a avut loc în timp ce Zaharia își îndeplinea slujirea de preot în Templu, oferind tămâie, și i s-a arătat îngerul Domnului: „Îngerul i-a spus: Nu te teme, Zaharia, căci rugăciunea ta a fost ascultată și soția ta, Elisabeta, îți va naște un fiu și-i vei pune numele Ioan”.

Primul lucru pe care i l-a spus îngerul a fost: „nu te teme”. Îngerii sunt trimiși ai lui Dumnezeu pentru a-I sluji și, în același timp, pentru a-i ajuta pe oameni să se deschidă la misterul lui Dumnezeu. De aceea,

îngerul îi spune mai întâi lui Zaharia să nu se teamă. Este ca și cum i-ar fi spus: „Sunt cu tine ca să te ajut să trăiești apropierea lui Dumnezeu”. Apoi îi vestește nașterea unui fiu pe care va trebui să-l numească Ioan. Astfel, Dumnezeu îi arată favoarea Sa: pe de o parte, rugăciunea i-a fost ascultată, pe de altă parte, fiul este un dar al lui Dumnezeu, ceea ce se evidențiază prin sterilitatea Elisabetei.

Zaharia ascultă îngerul, dar nu crede și întreabă: „Prin ce voi cunoaște aceasta? ” Credința lui Zaharia este o credință slabă. Îngerul îl anunță că va rămâne mut până la nașterea fiului. Zaharia își recapătă glasul când se naște Ioan, ca să-i pună numele fiului așa cum îi poruncise îngerul.

Cât de diferită este credința lui Zaharia la vestea despre Ioan, comparativ cu credința Mariei și a lui

Iosif la vestea despre Isus! Credința Mariei și a lui Iosif este o credință fermă. Aceasta este credința pe care trebuie să o cerem Domnului, prin îngeri, ca să ne încredem în Dumnezeu și să-L descoperim în lucrurile bune și rele care ni se întâmplă de-a lungul vieții. Astfel, vom crește în convingerea că nu există întâmplări, și că, așa cum ne învață Sfântul Paul, „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Rom 8,28), parcurgând calea vieții cu o speranță plină de bucurie.

Javier Massa // Pexels 2286921
Pixabay